



מת (קריות) 53864-11-25 - מדינת ישראל נ' ערן צוקר (עציר)

מ"ת (קריות) 53864-11-25 - מדינת ישראל נ' ערן צוקר שלום קריות

מ"ת (קריות) 53864-11-25

מדינת ישראל

נגד

ערן צוקר (עציר)

בית משפט השלום בקריות

[01.12.2025]

כבוד השופט שלמה מיכאל ארדמן

החלטה

בקשה למעצר עד תום ההליכים.

1. כנגד המשיב הוגש כתב אישום הכולל מספר אירועים הקשורים לסניף שופרסל ברבמ"ד קרית מוצקין.
2. על פי כתב האישום, הפר המשיב שתי הוראות חוקיות שניתנו לו במסגרת שחרור בערובה על ידי קצין, כאשר בראשונה מיום 5.10.25 נאסר עליו להכנס לאזור הקריות למשך 15 יום, ובשניה מיום 8.10.25, נאסר עליו להגיע לסניף או ליצור קשר עם עובדי הסניף. לטענת המאשימה המשיב אף איים על חייה של מנהלת הסניף ואיים גם בשולפו כלי חד על מאבטח בסניף בשם דרור. עוד מואשם המשיב כי הסיג גבול בכניסה למשרדי ההנהלה במקום.
3. המשיב טוען כי אין ראיות לכאורה כנגדו. לטענתו אין להאמין לעדויות מנהלת הסניף חוה והמאבטח, בין היתר, מאחר ולטענתו, עובדת האיומים לא נתמכה בעדויות עובדים אחרים בסניף, ובאה לחפות על תקיפה של המאבטח את המשיב ללא סיבה. עוד הינו טוען כי לא ניתן להאשימו בהפרת הוראה חוקית, שכן לגבי ההוראה החוקית הראשונה כל שנרשם הוא "לא להכנס לאחר קריות" ואילו לגבי ההוראה החוקית השניה, כלל לא הוסבר למשיב כעולה מסרטון, כי מדובר בצו הרחקה.
4. לאחר שעיינתי בחומר הראיות, אני סבור כי יש להבחין בין עבירות האיומים ובין עבירות הפרת ההוראה החוקית.



5. מבחינה נורמטיבית, יש לציין כי בשלב של בקשה למעצר עד תום הליכים, לא מכריע בית המשפט בכתב האישום, אלא בוחן את רמת הראיות הגולמיות בלבד, האם במכלול הראיות יש פוטנציאל הרשעה (ראה למשל: בש"פ 1199/24 אדהם חמוד נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 25.2.2024]). על כן, אין בית המשפט נדרש להכריע בשלב זה בשאלות מהימנות אלא במקרים חריגים (ראה למשל: עמ"ת 12648-07-25 פלוני נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 15.7.2025]). זאת ועוד, ההליך של מעצר עד תום ההליכים לא מהווה אכסניה לדיון במשקלן של הראיות השונות נוכח אי דיוקים וסתירות ביניהן כל עוד אין מדובר בסתירות מהותיות המביאות לקריסתה של הגרסה הבסיסית בכתב האישום כמשוללת יסוד (ראה למשל: בש"פ 3494/17 פלוני נ' פרקליטות המדינה [ניתן ביום 11.5.2017]; בש"פ 6960/20 מדינת ישראל נ' קוסטיקה [ניתן ביום 20.10.2020]).
6. על פי מבחנים אלה בחנתי את חומר הראיות שבתיק החקירה. לא מצאתי כי עדותם של המאבטח דרור או המנהלת חוה הופרכו במידה כזו עד כדי קריסת הגרסה הבסיסית, דבר שיצדיק התערבות בשאלות מהימנות. ראשית, יש לפחות עדה אחת נוספת - העובדת יוליה, בעדותה מיום 13.11.25, התומכת את טענת האיומים. עוד אין חולק השימוש במכשיר חד מול המאבטח והסגת הגבול. מסכים אני עם עמדת התביעה, כי העובדה שבעת האירועים, תוך כדי צרחות וקללות המשיב, חלק מהעובדים לא קלטו את האיומים בחושיהם, אינה אומרת בהכרח שהאיומים לא נאמרו, גם אם אי שמיעתם על ידי עובדים אחרים, מחלישה במידת מה את האישום. יתר על כן, קריאת מכלול עדויותיו של המאבטח דרור במשטרה, מלמדת כי זה במועדים אחרים לגביהם נשאל האם היו איומים, ציין כי לא שמע איומים, דבר המחזק את אמינותו, ואינו תומך בטענת הסנגורית בפני כי מדובר בעד שקרן.
7. שונה הדבר לגבי האישומים בהפרת הוראה חוקית. על פי ההלכה הפסוקה, משוחרר בערובה לא יחוב בכל תנאי שהוא מכוח כתב ערובה, גם אם זה "תנאי ברור ומובן מאליו", אלא אם כתוב אותו תנאי באופן ברור ומפורש בכתב הערובה שחתם עליו. בית המשפט אינו מוסמך להרחיב את גדר התפרשות התנאים שנכתבו בכתב הערובה, ואין בכוונת הצדדים כדי לקבוע בכתב הערובה תנאי שלא נכתב בו, כאשר התנאים בכתב הערובה יפורשו באופן דווקני (ראה: בש"פ 1760/01 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (1) 9, (2001); בש"פ 1030/94 לוי נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 10.8.1994]; בש"פ 6704/19 בן שטרית נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 30.10.2019]; ב"ש 273/87 אילון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא (2) 651 (1987)).
8. והדברים מובנים. עסקינן במשפט פלילי, ולצורך הרשעה יש צורך, שהנאשם יהיה מודע לתנאים והאיסורים המחייבים אותו, כך שיוורשע בהפרת כתב ערובה רק אם יפר אותם ביועין (ראה: State v. Sloboda, 237 A. 3d 848 (2020)).
9. כתב ערובה, שכל שנרשם בו הוא "לא להכנס לאחר קריות", הינו חסר משמעות, שכן אין להבין ממנו מהו האיסור. העובדה שהמשטרה לא טרחה למחוק את המילה אחר, רוקנה את האיסור מתוכן.
10. בתשובה לעניין זה, טען נציג יחידת התביעות בפני, כי "יש להניח" שמהות האיסור הוסברה למשיב על ידי הקצין שהציג בפניו את כתב הערובה. מששאלתי את נציג יחידת התביעות, מדוע לא נגבתה עדות מהקצין בעניין זה, השיב שאין צורך בכך. תשובה זו אינה מקובלת עלי. כך נאמר בשאלה זו בדיוק בפסק הדין האמריקאי בעניין State v. LeBlanc-Simpson, 190 A. 3d 1015, 1019 (2018):



"...That evidence might include a form signed by the defendant signifying knowledge of the conditions of release or testimony of a law enforcement officer, bail commissioner, or some other individual who may observed the process by which bail was set and the conditions of release were imposed"

11. משכתב הערובה על פניו אינו מבהיר למשיב מה האיסור החל עליו, ומשלא הובאה בפני כל ראיה בחומר החקירה שהאיסור המדויק הנוטען, היינו כניסה לאזור הקריות, הוסבר למשיב, אני קובע כי אין ראיות לכאורה לגבי כתב ערובה זה.

12. הוא הדין לגבי כתב הערובה השני. הוצג בפני סרטון הנחזה מיום 8.10.25, היינו המועד שבו נמסר למשיב כתב הערובה השני. מאותו סרטון, נחזה כי לא הוסבר כלל למשיב מהו מסמך זה, וכי סבר כי מהותו של המסמך שונה. לא הצלחתי לקבל כל הסבר מספק מנציג יחידת התביעות באשר לקטע זה בסרטון, וגם התזה, אולי דובר על מסמך אחר כגון "צו הגנה", לא נתמכה בראיה כלשהי, והועלתה כהשערה בלבד על ידו.

13. בהינתן קיומן של ראיות לכאורה כאמור לגבי חלק מן העבירות בלבד, אני סבור כי נסיבותיו של תיק זה ומהות העבירות הנוטענות, שיתכן ונובעות ממצבו הנפשי של המשיב, אינן שוללות בחינת חלופת מעצר ראויה ככל שתוצג בפני (השווה למשל: בש"פ 1698/15 מדינת ישראל נ' פלוני [ניתן ביום 6.3.2015]).
ניתנה היום, י"א כסלו תשפ"ו, 01 דצמבר 2025, במעמד ב"כ המבקשת עו"ד עלי בן גריף ומתמחה מתן ידי, המשיב בעצמו בהיוועדות חזותית וב"כ עו"ד אוריאן בן מוחה.